

kommet med et direktiv, der var ringere, og bare havde sagt nej, så havde Venstre og De Konservative med glæde stemt ja.

Dér kan man med stor klarhed se, at danske muligheder for at øve indflydelse og varetage danske interesser i et EU, hvor de fleste væsentlige områder, der skal træffes afgørelse om, er flertalsafgørelser, vil med Venstre og De Konservative i opposition nu også på EU-området være meget små. Det vil gå ud over den danske befolkning.

Jeg forstår, at nu er fodnotepolitikken indført fra Venstre og De Konservative på EU-området. Jeg siger velbekomme!

Formanden:

Så er det hr. Poul Erik Dyrhund, arbejdsministeren, fru Charlotte Antonsen og hr. Bertel Haarder. Så mener jeg også, at vi efter disse 18 korte bemærkninger må tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Det er jo lidt interessant at observere hr. Bertel Haarders optræden her på talerstolen, og det er det jo egentlig, fordi det interessante ligger i: Hvad er der sket i partiet Venstre, siden vi havde førstebehandlingen? Hvad er der sket på de indre linjer i partiet Venstre, siden vi havde førstebehandlingen? Når jeg stiller de spørgsmål, så er det jo, fordi under førstebehandlingen var der jo egentlig meget, meget klar tale fra partiet Venstre og partiets ordfører, fru Charlotte Antonsen.

Jeg vil gerne citere igen fra førstebehandlingsforhandlingerne, side 1855:

»Hr. Poul Erik Dyrhund spurgte mig, om direktivet ikke skal implementeres. Jo, det skal implementeres. Venstre har to forudsætninger for at stemme ja til dette lovforslag, der implementerer direktivet.

Den første forudsætning er, at lovforslaget ikke går længere end direktivet . . .«

Jeg regner med, at jeg er enig med partiet Venstre i, at den forudsætning er ryddet af vejen.

»Den anden forudsætning for os er, at vi i højere grad i teksten i lovforslaget eller ved hjælp af spørgsmål og svar fra ministeren sikrer os, at den scribe af undtagelsesmuligheder, der er især for børn over 12 år,« – altså dem, der er fyldt 13 – »bliver udnyttet fuldt ud . . .«

Også denne belysning har vi fået, og Venstre har ikke i forbindelse med betænkningen gjort nogen indsigelser på dette område.

Så vil jeg igen citere fra førstebehandlingen på side 1867:

»Det er klart« – jeg vil bede hr. Bertel Haarder lytte godt efter – »Det er klart, at hvis vi havde et rent EF-direktiv, hvor der intet andet var, så var vi nødt til at stemme for det, uanset at vi har anbefalet, at man skulle stemme imod det i EU, for vi mener, at man skal efterleve EU's regler.«

Hvad er der sket i Venstre siden førstebehandlingen?

Så synes jeg i øvrigt, det er forunderligt, at man fra både Venstres og De Konservatives side har stillet krav om, at den første betingelse er, at vi skal implementere et rent direktiv, altså ingen overimplementering. Alligevel er man i den situation, at man ikke kan mande sig så meget op, at man kan finde på at stemme for arbejdsministerens ændringsforslag, der netop sikrer, at det bliver en ren implementering. Altså man kan ikke engang stemme for de krav, man selv har stillet. Jeg synes saftuseme, vi er ved at være for langt ude.

Formanden:

»Saftuseme« er nok lige på kanten.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg ville kun bidrage lidt til folkeoplysningen omkring forhistorien til det her.

Til hr. Bertel Haarder: Det er jo ikke et nyt direktivforslag. Det er et gammelt direktivforslag. Det er jo et direktivforslag, der har været under udarbejdelse under min forgænger og under den regering, som hr. Bertel Haarder selv var medlem af.

Da jeg som minister fik forslaget fra Kommissionen præsenteret den 17. marts 1993, efter det havde været drøftet i Europa-Parlamentet, var der en aldersgrænse på 15 år uden nogen former for undtagelsesbestemmelser, der gik ned under 15 år.

Jeg syntes, 15 år var for høj en alder, og jeg brugte faktisk ganske meget tid, ganske mange kræfter under vores formandsperiode. Danmark havde jo formandsperioden netop i denne her periode, hvor hele arbejdet omkring EF-direktivet forløb, og jeg ønskede at få aldersgrænsen så langt ned, som det var muligt. De realistiske muligheder lå altså i at finde veje for undtagelsesbestemmelser ned til 13 år, og det er det, som jeg fik mandat til af det daværende Markedsudvalg, og det er det, jeg har arbejdet efter, og jeg synes faktisk, de meget grove og en anelse perfide bemærkninger fra hr. Bertel Haarder er helt, helt urimelige.